

případě však, kde odporovatelné právní jednání spočívá v poskytnutí knihovního zajištění, jest další petit zbytečný.

Čís. 5146.

Zařazení železničních zaměstnanců do třídy III. b).

Z výnosu ministerstva železnic ze dne 30. května 1923, čís. 19.879 pres/3, jenž nebyl uveřejněn, nenabyli železniční zaměstnanci práv. Nelze se ho dovolávat ani jako autentického výkladu dřívějších výnosů. Výnos onen týká se jen jmenování po 1. lednu 1921 a sice těch jednotlivých zaměstnanců, kteří teprve po tomto dni vyhoví podmínce pětileté služební doby podúřednické, skutečného výkomu služby a aspoň dobré kvalifikace.

§ 6 zákona ze dne 30. června 1922, čís. 234 sb. z. a n. vztahuje se pouze na odpočívne požitky zaměstnanců.

(Rozh. ze dne 23. června 1925, Rv I 1037/25.)

Žaloba celé řady železničních zaměstnanců bývalé ústecko-teplické dráhy proti československému eráru, by byli zařadění do skupiny III. b), byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Nesprávným jest odvolatelům právní posouzení této pře proto, že se prý v rozsudku neprávem upírá pro tuto rozepři platnost, závaznost a právní význam výnosu ministerstva železnic ze dne 30. května 1923. Jisto je, že ministerstvo železnic v tomto svém výnosu výslovně zakázalo, by nebyl uveřejněn a sice slovy: »výnos tento neuveřejňuje se ve věstníku,« a že také tento výnos nikdy uveřejněn nebyl. Již z toho je zřejmo, že nebyl výnos ten určen pro veřejnost, že je pouhou vnitřní instrukcí pro ředitelství státních drah a likvidační správu ústecko-teplické dráhy, jimž byl zaslán, a že zaměstnanci v něm uvedení, nenabývají z něho práv, nýbrž teprve, když a pokud jim byla jmenovanými tam úřady přiznána. Právem proto dospěl první soud k právnímu názoru, že tento výnos nemá moci zavazující a že proto nelze z něho se strany žalobců práva a závazky druhé smluvní strany dovozovati. Výslovný zákaz ministerstva železnic, aby výnos ten nebyl uveřejněn ve věstníku, rozhoduje při posouzení jeho závaznosti, neboť projevuje zřetelně, že ministerstvo železnic jím nechce býti vázáno, což potvrdilo pak skutkem, nevyhověvši žádostem žalobců za zařadění do staty III b a propočítání služební doby v něm — jak žalobci v žalobě uvedli. Proto nezáleží tu na tom, jak došlo k vydání výnosu toho. Lze tedy žalobní nároky posuzovati jen podle platných předpisů, jakž se také stalo v první stolici. Jasně znění §§ 5 a 6 zákona z 30. června 1922, čís. 234 sb. z. a n. potvrzuje, že ustanovení §u 6, že státní správa poskytne zřizencům převzaté dráhy ústecko-teplické normativní zvýšení nikoli ve vyšší míře, než požívatelům vlastním, netýká se jen nároků pensijních, nýbrž nároků ze smlouvy služební vůbec. Posoudil tedy první soud vec po zákonu správně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Vadou odvolacího řízení jest žalobcům, že nebyly připuštěny nabídnuté důkazy o vydání a rozeslání výnosu ministerstva železnic ze dne 30. května 1923, čís. 19879-pres./3 všem ředitelstvím státních drah a likvidační správě ústecko-teplické dráhy. Důkazu toho nebylo potřeba, neboť z výnosu samého, jehož pravost není spornou, jde na jevo, že tvrzení žalobců jest pravdivé, a rozsudky nižších soudů nevycházejí z jiného skutkového předpokladu. Neodmítají zažalovaného nároku z toho důvodu, že výnos měl zůstatí utajen, nýbrž, protože bylo zakázáno uveřejniti jej v úředním věstníku, že tedy jeho úřední známost měla zůstatí obmezena na úřady v něm uvedené. Výnos zavazoval podřízená ředitelství, aby se jím řídila, žalobci však nenabyli z něho pro nedostatek náležitého uveřejnění, po případě individuálního doručení práv, jež by mohli zažalovati. Zavazující projev vůle železniční správy vůči jejím zaměstnancům může se státi individuálním prohlášením a doručením, neb všeobecnou vyhláškou, vnitřní ústní neb písemné úřední pokyny, udělené vyššími úřady úřadům nižším, nemohou založiti právní nároky pro zaměstnance, jimž nebyly vůbec dány k úřední vědomosti. Také dovolací důvod nesprávného právního posouzení, uplatněný proti výroku odvolacího soudu, že onen výnos nemá zavazující moci, poněvadž nebyl určen pro veřejnost, jest bezpodstatným. Dlužno zdůrazniti, že se žalobci nemohou výnosu dovolávati ani jako autentického výkladu dřívějších výnosů, neboť vykládají jeho obsah zcela nesprávně, vztahujíce jej na zažalované nároky. Zažalováno bylo zařazení do úřednického statu III b a propočítání služebních let v něm ke dni hromadného jmenování, totiž 1. ledna 1921, správně však vysvětlil ústřední inspektor B. při svém svědeckém výslechu, že se výnos týká jen jmenování po 1. lednu 1921 a sice těch jednotlivých zaměstnanců, kteří teprve po tomto dni vyhoví podmínce pětileté služební doby podúřednické. Výnosem byl dán pokyn, aby taková pozdější jmenování byla provedena ke dni, kdy zaměstnanec dovrší úhrnnou definitivní služební dobu 12 let. Takové pozdější jmenování mohlo tedy míti zpětnou působnost, výnosem nebyly však změněny podmínky jmenování ve dřívějších výnosech stanovené a ve výnosu ze dne 7. září 1922 potvrzené, totiž pětiletá služba v kategorii podúřednické, skutečný výkon služby a aspoň dobrá kvalifikace. Podle skutkových zjištění prvního soudu, jež nebyla vůbec napadena, nedopadaly tyto podmínky ke dni 1. ledna 1921 ani u jediného ze žalobců, žaloba byla tedy zamítnuta právem. Dovolání vytýká napadenému rozsudku s hlediska §u 503 čís. 4 c. ř. s. ještě nesprávný právní výklad §§ 5 a 6 zákona o výkupu ústecko-teplické dráhy ze dne 30. června 1922, čís. 234 sb. z. a n. Třebaže dlužno mu přisvědčiti v tom, že se § 6 zákona vztahuje pouze na odpočivné požitky zaměstnanců, nemůže tato výtka přinéstí žalobcům úspěch, neboť nelze z její oprávněnosti získati ničeho pro oprávněnost zažalovaných nároků.

Čís. 5147.

Výše a obsah rozvrhové podstaty není předmětem jednání při rozvrhovém roku a nemůže býti ohledně nich podán odpor dle §u 213 ex. ř.;